

**“Vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden,
ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus” (Ef 4, 32).**

Der er ikke noget smukkere end når nogen siger til dig: “Jeg elsker dig”. Når vi hører det, føler vi os ikke alene, vi er mere sikre i vores sag, vi kan takle vanskeligheder og svære situationer. Og når følelsen af at blive elsket bliver gensidig, styrkes også håbet og tilliden, for så føler vi os trygge. Det er alment kendt, at børns positive udvikling er meget betinget af kærlighedsfulde omgivelser, og af mennesker der elsker dem. I virkeligheden gælder det for enhver alder. Derfor inviterer Livets ord os til at være “gode mod hinanden”, og Gud selv er vores model dertil.

Guds forbillede minder os om, at det at elske hinanden ikke er ren følelse; det er meget konkret og kræver “at ønske det gode for den anden”. I Jesus er Gud kommet nær for syge og fattige, han følte medlidenhed for folkeskaren, viste barmhjertighed over for syndere, og han tilgav dem, der havde korsfæstet ham.

Også for os betyder det at ønske det gode for den anden, at lytte, vise oprigtig opmærksomhed, dele glæde og sorg, have omsorg for hinanden, være sammen undervejs. Vor næste er aldrig en fremmed, men en bror eller søster, én jeg ønsker at tjene, og ikke en modstander, en konkurrent eller en fjende, som skal undertrykkes, ja til og med elimineres, sådan som vi desværre hører om i medierne. Selvom vi ikke selv kommer så langt ud, må vi spørge os selv, om ikke også vi bærer på følelser af nag og mistillid, eller simpelthen er ligegyldige over for mennesker, som har gjort os fortræd, er usympatiske eller som bare tilhører en anden omgangskreds end den, der er vores?

Livets Ord lærer os, at det at ville det gode for hinanden betyder at gå barmhjertighedens vej, at være parate til at tilgive hinanden hver gang vi begår fejl. Apropos barmhjertighed fortæller Chiara Lubich om den første tid, hvor hun og de første venner sluttede en pagt om at elske hinanden, for at leve op til Jesu bud. Og alligevel: “...især i begyndelsen var det ikke så let for vores lille gruppe at leve kærligheden på en så radikal måde. Vi var mennesker som alle andre, selvom vi havde fået en speciel gave af Gud. Så også blandt os, i vore egne relationer, kunne enheden blive udvandet.

Dette skete, for eks. når vi fokuserede på andres fejl og mangler, og begyndte at dømme. Så blev vores gensidige kærlighed kold. For at undgå det fik vi en dag en idé: vi kunne slutte en pagt mellem os, som vi kaldte for “barmhjertighedens pagt”. Det gik ud på, at vi hver morgen skulle se enhver vi mødte – i Focolare, i skolen, på arbejdet, osv., som en hel ny person. Vi ønskede ikke længere at huske hans eller hendes fejl, men i stedet dække over dem med kærlighed.

Og sådan blev det. Vi forsøgte at tage imod hvert menneske med en fuld-kommen benådning; en fuldstændig amnesti. Det var en stærk beslutning, som vi alle var indforstået med. Det skulle hjælpe os, så vi altid kunne være den første til at elske, ligesom den barmhjertige Gud, der altid tilgiver og glemmer.”¹

Kommentar af Fabio Ciardi (OMI)

1 *Den gensidige kærlighed, Samtaler med muslimske venner, Castel Gandolfo, 1. nov. 2002.*